

TÓTH ÁGNES

Az út elvisz valahová

Suhantak kétoldalt a fák, és összemosódtak a szederbokrokkal. Földszagú dombok fordultak el lassan kelet felé. Itt-ott még hófoltok őrizték a tél emlékét. Surrogott a négy kerék, és mohón falta az országút keskeny csíkját.

Még soha nem ült ilyen szuper kocsiiban. A teteje felnyitható volt, és rügyízű levegő zúdult be rajta. Hirtelen egy nyúl szaladt keresztül előttük, és csak a gyorsasága mentette meg az életét.

A lány feszülten figyelt, és amikor felbukkant az első vályogház, megérintette a sofőr karját. Megköszönte a szállítást, és kiszállt. A piros sportkocsit egy pillanat alatt elnyelte a kanyar.

Belökte a rozoga kaput, és belépett az udvarra. Mélyen beszívta a friss levegőt, és körülnézett. A nap fennakadt a vadrózsabokron. Narancsvörös feje fáklyaként lobogott a megrepedt ablaküvegen. Hunyorogva nézte egy darabig, aztán belépett a szobába. Kitérte az ajtókat, ablakokat. Kiengedte az istállószagot, ami a tapasztásból és a döngölt agyagból áradt. Komótosan pakolta ki a háztizsákból az élelmiszert, ruhaneműt, mappát, írószert és festéket. Leszedte a pókhálókat. Port törölt, és mindent a helyére rakott. Amikor megigazította a ferdén lógó tükröt, egy pillanatra meghökkent a halálsápadt arctól, amely visszánézett rá. Gyorsan megfordult, és kilépett a verandára.

A nap időközben visszavonult. Már csak egy fényes csík jelezte, hogy nemrég még itt járt.

A lány fát hasogatott. Tüzet rakott. A füst megköhögötte. Később vizet húzott a kútból. Belekortyolt a teli vederbe, és hagyta, hogy a hűvös nedű végigcsorogjon a nyakán, a mellén.

Teát főzött, szalonnát süttött, aztán kiült a verandára. Belebámult a csillagokba, és valami különös békesség szállt a szívébe.

Maga előtt látta a főorvos arcát, ahogy fölfele hajolt. Gondterhelten ráncolta a homlokát. Szemében némi rosszallás volt, amikor így szólt:

– Szerencséje volt, fiam, hogy a szomszéd idejében behozta. Két nap múlva hazame-

het. Nem szeretném többet itt látni. Az élet a legszebb ajándék és a legnagyobb kihívás. Aki meghátrál, az gyáva. Utazzon el, foglalja el magát, és ne nézzen hátra. Jó napot.

Jó napot kedves, doktor úr. Jó napot, jó napot... azaz, jó éjszakát...

Hónapok óta most aludt először mélyen és nyugodtan. Nem akart többé hátranézni. Előre pedig nem nagyon látott. De a reggeltől estig tartó mindennapokat igyekezett optimizmussal végigcsinálni.

Rendbe tette a kertet. Ásott, nyesett, ültetett, karózott. Kimeszelte a házat. Megerősítette a kerítést. Ahogy kérgesedett a tenyere, úgy simultak el lelkében a sebek. Kijárt a Fekete-Körös partjára festeni. Öreg parasztok portréját készítette el. Estéknént naplót vezetett. Előbb csak távirati stílusban, aztán egyre mélyebb eszmefuttatásokra ragadtatta magát.

Az emberek a háta mögött összesúgtak:

– Megjött a bolond asszony unokája.

Azt rebesgették, hogy amikor az öregasszony lánya és veje autóbalesetet szenvedett, a mama meghibbant. Minden áldott nap elment a faluvégi kanyarhoz, és óráig beszélt a halott lányához. Egyre jobban elhanyagolta az unokáját, a kertet, a jószágokat. Végül elmeegógyintézetbe került. Az árván maradt Esztert rokonok vették magukhoz, de sok problémájuk volt vele. Állítólag a lány hónapokig senkihez nem szólt, csak a nagyanijához, akit hűségesen látogatott az intézetben. Annak halála után megörökölte a házat. Az öregasszony megfogadtatta vele, hogy minden év május huszadikán dob egy csokor virágot a baleset színhelyére. Azt is suttozták, hogy a mama temetése után a lány öngyilkosságot kísérelt meg. Bevett egy marék altatót, és búcsúlevelet is írt. Szerencsére idejében kimosták a gyomrát...

Igen. Rá egy hétre összepakolt, és kiállt az országútra stoppolni.

Két és fél hónap telt el azóta. Érezte, hogy napról napra gyógyul. Egyre magabiztosabb és határozottabb lett. Ez meglátszott a házon és a kerten is. Minden ragyogott és virult.

A herceg

Még annyi fáradságot sem vett, hogy letolja a nadrágját. Csak ült derűs szemérmelenséggel, talpig pizsamában és kétnapos szakállal, mint otthon a tévé előtt.

– Hé – szóltam rá –, eltévesztette a házszámot! Az „Urak” egy ajtóval arrébb van.

Közömbös maradt, megtapogatta fején a kötést, és tovább nézte a láthatatlan műsort.

– Mozogjon már! – kiabáltam, mert úgy gondoltam, süket.

– ...Békén – motyogta, amikor ráncigálni kezdtem.

Közben a 67-ből bejött Bori mama, a 68-ból pedig Pintyőke és a göndör csaj. Topogva figyelték a különös jelenetet.

– Fogjuk meg a fickót, és vigyük át a fiúhoz – mondtam.

Megragadtuk és húzni kezdtük. Semmi ellenállást nem tanúsított, mégis nehezen boldogultunk vele. Úgy nézett át rajtunk, mint a levegőben kalimpáló bacilusokon.

A folyosó végéről felénk guruló nővér megbotránkozva cövekelt le. Nem értette, miért tolongunk a férjvéce ajtajában.

Az eset izgalmat csempészett a klórszagú egyhangúságba. Marianna vihogva közölte, hogy Tubi nem rakta volna ki a fickót a klo-

tyóról, inkább az ölébe ült volna. Tubi ezért megcélozta a párnájával, de a málnaszörpös üveget találta el. A csattanásra felriadt Zsóka, és elküldte őket a fenébe. Megjósolta Mariannának, hogy elmegy a kedve a vihorászástól, ha majd a műtőbe tolják. Amikor megtudta, miről van szó, ő is felvillanyozódott.

– Jóképű az ürge? – érdeklődött.

– Ojjé – mondtam –, olyan, akár egy arab herceg!

Nyílt az ajtó, és elhangzott a szokásos déli riadó:

– Asztalhoz, lányok!

Zsóka kivételével átmentünk az ebédlőbe.

Tökletes volt és mákos valami, harmadik fogásnak pedig a gyagyás fickó, aki nyugodt egyhangúsággal ült a Zsóka megszokott helyén.

– Üdvözlöm! – köszöntöttem a régi ismeretség jogán, de nem reagált. Egyszerűen keresztülnézett rajtam.

– Lehet, hogy mind a két szeme üvegből van – súgta Marianna.

Enni kezdtünk. Az új fiú belemerítette kanálát a levesbe, megpróbálta eltalálni a szá-

(folytatás a következő oldalon)

Gyűltek a festményei, a versei, apró karcolatai. Nagy elhatározás kezdett rügyezni gondolataiban a jövőre vonatkozóan. Beiratkozik a képzőművészeti egyetemre. Hallani vélte a távoli város lüktető szívzörejeit, mintha morzejelekkel hívogatta volna. Egyre nyugtalanabb lett.

Beköszöntött a május. A fecskék az eresz alatt költöztek. Mézillatú lett a levegő, tombolt az orgona és az akác édes illata.

Aznap korán kelt. Levágott néhány szál orgonát, aztán összepakolt. Mielőtt elindult, megállt az öreg, repedezett rámjú tükör előtt. Sokáig nézte a napbarnított, hosszú fekete hajú lányt. Meglepetten fedezte fel arcán elhunyt édesanyja kedves vonásait. A távol álló barna szemeket, a merészen ívelő szemöldököt, a telt ajkakat, a rö-

vid, egyenes orrot és a tatárosan szélesedő pofacsontot... Aztán hirtelen kirobbant belőle a sírás, teljes erővel, keservesen, hangosan, mélyen a szívéből.

Fél óra múlva megkönnyebbülve zárta be a kaput, és elindult az országút felé. A kanyar melletti keresztnél megállt. Keményen összeszorította az ajkát, és az orgonacsokrot kidobta az útra. Egy kamion hatalmas kerekeivel máris ráfutott, és magával sodorta a lila szirmokat.

Magasra emelte a kezét. Hamarosan egy Volkswagen fékezett mellette. Még egyszer beszívta a mezők fűszeres illatát, aztán beült a kocsiba.

Nézte a rohanó fákat, a hátrafelé futó szántóföldeket, és türelmetlenül várta, hogy végre feltűnjenek a város magas betonépületei...